

Arrest

nr. 135 287 van 17 december 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

- 1) de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen
- 2) de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 17 november 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2014 en de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 november 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. DE GROOTTE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart het Russische staatsburgerschap te bezitten en van origine Ingoesj te zijn. U bent geboren in Pavlodar (Kazachstan) en woonde in Malgobek (Ingoesjetië).

Op 26 november 2009 vroeg u voor de eerste maal asiel aan in België omdat u in Ingoesjetië problemen had met de autoriteiten: u protesteerde tegen geplande ontslagen op uw werk, zijnde de

huisvestingsdienst van Malgobek. Toen u de president in Nazran daaromtrent wou aanspreken werd u door zijn lijfwachten geslagen en uw neef A. B. zelfs neergeschoten. Sinds dat moment ging u onderduiken. In deze periode liet uw vrouw u weten dat zij op haar werk was aangesproken door mensen van de rechedienst. Het Commissariaat-generaal (CGVS) besloot aangaande deze eerste asielaanvraag op 27 januari 2011 echter met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 8 april 2011 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigd.

Zonder België verlaten te hebben, dient u op 4 september 2014 een tweede asielaanvraag in. In het kader van deze asielaanvraag verklaart u dat uw situatie in Ingoesjetië nog steeds niet veranderd is: uw gezin wordt lastiggevalen door de politie omdat ze nog steeds naar u op zoek zijn. Uw baas is naar Canada gevlucht en bezorgt van daar uit informatie aan de oppositie. Na uw vertrek uit het land moest uw vrouw ook een document ondertekenen in verband met medeplichtigheid. Als gevolg van uw problemen werkt ze niet langer als schooldirectrice maar als gewone leerkracht. Uw twee dochters zijn in Rusland gaan studeren. Naar eigen zeggen wordt u nog steeds gezocht omwille van de informatie die u heeft.

Ter staving van uw huidige asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw originele interne Russische paspoort, twee originele convocaties van de rechtbank van Malgobek en kopies van twee convocaties van de MVD van Malgobek.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste aanvraag hebt uiteengezet, nl. de problemen die u en uw gezinsleden hadden met de autoriteiten van uw land nadat u geprotesteerd had tegen geplande ontslagen op uw werk. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw vorige asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u er niet in slaagde uw asielrelaas aannemelijk te maken (zo konden de door u aangehaalde feiten niet bevestigd worden door informatie waarover het CGVS beschikt, kon het door u neergelegde protocol van een vergadering niet staven wanneer de bewuste ontslagen gevallen zouden zijn of waaruit uw protest precies bestond, kon u geen verdere duiding geven omtrent uw neef die zelf agent was en tijdens de betoging was tussenbeide gekomen, werd opgemerkt dat het vreemd was dat uw neef zelf geen problemen kende sinds dit incident, bracht u geen enkel begin van bewijs aan van uw verklaring dat u federaal zou gezocht worden, is het opmerkelijk dat uw gezinsleden nog thuis in Ingoesjetië bleven wonen en werken ondanks uw verklaringen dat ook zij werden benaderd door de autoriteiten en werd geoordeeld dat uw medische attesten geen causaal verband aantoonde met het door u aangehaalde asielrelaas). Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd, een beslissing waartegen u geen cassatieberoep indiende bij de Raad van State (RvS). Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. In casu kom ik tot de slotsom dat u géén dergelijke elementen naar voren brengt.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet (i.e. uw vrouw en kinderen die nog worden lastiggevalen omwille van u, de politie die naar jullie appartement in Malgobek komt, de oproepingen van rechtbank en MVD van Malgobek, uw vrouw die op haar werk over u wordt aangesproken door de autoriteiten, uw dochters die elders in Rusland gingen studeren, het feit dat u gezocht wordt omwille van de informatie die u hebt en de bereidheid die u toont om daarover meer te vertellen, verklaring 2de AA 20.10.2014 vragen 15, 17 & 19), moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en dat deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets

dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Ook de documenten die u neerlegt in het kader van uw huidige asielaanvraag, wijzigen niets aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas.

De kopie van uw intern Russisch paspoort (document 1) – die u bovendien reeds neerlegde tijdens uw eerste asielaanvraag en bijgevolg bezwaarlijk als een nieuw element kan beschouwd worden – bevat louter gegevens over uw identiteit die hier niet betwist worden, maar heeft geen betrekking op het door u aangehaalde asielrelaas. Overigens dient erop gewezen te worden dat deze kopie van uw intern paspoort nr. 26 01 056211 dd. 29.12.2001 op bladzijde 18 aangeeft dat u op 19 mei 2009 een internationaal paspoort kreeg uitgereikt (de kopie van uw intern paspoort nr. 26 01 056211 dd. 29.12.2001 die u neerlegde tijdens uw eerste aanvraag bevatte deze stempel nog niet). Dit is niet alleen volledig tegenstrijdig aan uw eerdere verklaringen (nl. dat u ooit wel een internationaal paspoort heeft gehad maar dat dit in 2005 ongeveer vervallen was en u sindsdien geen nieuw meer heeft aangevraagd, CGVS 2.12.2010 p. 13-14), deze vaststelling valt ook allerm minst te rijmen met de door u verklaarde vrees voor vervolging. Indien u effectief problemen zou hebben gekend met de autoriteiten van uw land omdat u in april 2009 geprotesteerd had tegen de ontslagen op uw werk, u daarbij zelfs de president had willen interpellieren en u daardoor sindsdien naar eigen zeggen federaal gezocht wordt, is het ondenkbaar dat diezelfde autoriteiten u daarna (in mei 2009) nog een internationaal reisdocument zouden hebben uitgereikt waarmee zij u aldus de mogelijkheid zouden bieden zomaar het land te verlaten. Op deze manier rijst ook het vermoeden dat u dit internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Wat dit betreft vormden uw ontwijkende antwoorden op vragen over uw reisweg die u gesteld werden tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag – u weigerde toen expliciet dergelijke vragen te beantwoorden (CGVS 2.12.2010 p. 12-13) – reeds een sterke indicatie van de onaannemelijkheid van uw verklaringen op dit vlak. Hierdoor wordt uw algehele geloofwaardigheid verder aangetast.

Over de vier convocaties die u neerlegt (documenten 2-5) dient eerst en vooral opgemerkt te worden dat documenten enkel een ondersteunende werking kunnen hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Gelet op de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas in het kader van uw vorige asielaanvraag en het feit dat deze documenten louter in het verlengde liggen van dit onaannemelijk asielrelaas, kunnen deze documenten nog weinig ondersteuning bieden. Bovendien betreffen twee van deze vier documenten opnieuw een kopie en geen origineel exemplaar (documenten 4 & 5) waardoor de authenticiteit ervan niet kan nagegaan worden. Daar komt nog bij dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat gezien de wijdverspreide corruptie in uw land documenten tegen betaling gemakkelijk te verkrijgen zijn. Bijgevolg is de bewijswaarde van deze documenten bijzonder relatief. Gelet op bovenstaande vaststellingen zijn deze documenten niet van die aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas.

U haalde verder nog aan dat u tijdens uw vorige asielaanvraag werd verweten geen bewijzen te hebben van uw verhaal. U voegde hieraan toe dat u hierover had nagedacht en alsnog een bewijs zou kunnen aanbrengen van wantoestanden bij de uitbesteding en verdeling van middelen op uw werk in Malgobek (verklaring 2de AA 20.10.2014 vraag 19). Uit de motivering van de beslissing die ik aangaande uw eerste asielaanvraag nam blijkt echter dat niet getwijfeld werd aan het feit dat u bij de huisvestingsdienst tewerkgesteld was, maar wel aan het feit dat er op 13 april 2009 massale ontslagen zouden zijn gevallen waarop protestbetogingen zouden hebben plaatsgevonden waaraan u zou deelgenomen hebben, die bovendien de rechtstreekse aanleiding vormden van de problemen die u met uw autoriteiten zou hebben gekregen. Over gesjoemel met budgettaire middelen bij de huisvestingsdienst waarvan u nu gewag maakt, werd overigens reeds informatie teruggevonden door Cedoca, de documentatiedienst van de Belgische asielinstanties (zie antwoorddocument Cedoca dd 19 januari 2011 in administratief dossier). Ook deze verklaringen kunnen bijgevolg niet beschouwd worden als een element dat de kans aanzienlijk groter zou maken dat u voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van subsidiaire bescherming in aanmerking zou komen.

U verwees in het kader van uw tweede asielaanvraag ten slotte ook naar uw medische toestand. U lijdt immers aan leukemie en bent hiervoor in behandeling. U kreeg deze ziekte in België door de stress waaronder u te lijden heeft (verklaring 2de AA 20.10.2014 vragen 19 en 21). De door u ingeroepen medische problemen houden echter geen verband met de criteria zoals bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 78/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Nergens uit uw verklaringen blijkt voorts dat u bij terugkeer naar uw land om een reden van de Conventie niet op

medische verzorging zou kunnen rekenen. U dient zich voor de beoordeling van deze medische elementen dan ook te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt er immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

2. Nopens de ontvankelijkheid

2.1.1. In de mate dat verzoeker *in fine* van zijn verzoekschrift tevens de schorsing van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) van 6 november 2014 vraagt dient het volgende te worden geduid.

Ter terechtzitting wordt aan de verzoekende partij gevraagd waarom zij van oordeel is dat de twee bestreden beslissingen in één verzoekschrift kunnen aangevochten worden. Zij laat weten dat er dienaangaande geen specifieke reden is.

2.2.1. In het belang van een goede rechtsbedeling moet diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering, een afzonderlijke procedure starten om de duidelijkheid van het juridische debat te waarborgen, alsook een snelle en adequate behandeling van de zaak.

Meerdere vorderingen zijn derhalve slechts onder de vorm van één enkel verzoekschrift ontvankelijk indien de doelstelling ervan de goede rechtsbedeling is, meer in het bijzonder indien deze vorderingen dermate samenhangend zijn, wat hun voorwerpen of hun grondslag betreft, dat het kennelijk lijkt dat de gedane vaststellingen of de genomen beslissingen ten aanzien van één van deze vorderingen een weerslag zullen hebben op het resultaat van de andere vorderingen.

Indien meervoudige vorderingen niet voldoende samenhangend zijn in de zin zoals hierboven beschreven, zal enkel de belangrijkste of, bij gelijk belang, de eerste in het verzoekschrift genoemde, worden beschouwd als regelmatig ingediend (RvS, nr. 148.753, 12 september 2005; RvS, nr. 150.507, 21 oktober 2005; RvS, nr. 159.064, 22 mei 2006).

2.2.3. *In casu* richt de verzoekende partij haar beroep tegen twee verschillende administratieve beslissingen: een beslissing van “*weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag*” genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en een “*bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker*” (bijlage 13quinquies), afgeleverd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

De kwestie is derhalve te bepalen of het belang van een goede rechtsbedeling vereist, en *a fortiori* toelaat, dat deze twee beroepen worden ingediend door middel van één verzoekschrift.

Hoewel er een direct verband bestaat tussen beide bestreden beslissingen, waarbij de tweede werd genomen na de eerste die zij overigens uitdrukkelijk in haar motivering vermeldt, is de Raad van oordeel dat dit verband alleen niet volstaat om aan te tonen dat de weerslag van de gedane vaststellingen of van de ten aanzien van de eerste bestreden beslissing genomen beslissingen op het resultaat van de andere, van die aard zou zijn dat het, in het belang van een goede rechtsbedeling, zou opleggen beide te behandelen in het kader van één beroep.

2.2.4. Enerzijds, immers, voor zover het de eerste bestreden beslissing betreft, moet het beroep worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 1, 1ste en 2de lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit beroep in volle rechtsmacht, dat steeds van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/69 tot 39/77/1 van dezelfde wet, die meer bepaald een gewone procedure en een versnelde procedure regelen, desgevallend gepaard gaand met bijzondere modaliteiten en termijnen (inroeping van nieuwe elementen in het verzoekschrift en ter terechtzitting, verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, eventuele indiening van een schriftelijk verslag en van een replieknota, verkorte behandelingstermijnen voor de prioritaire zaken, verkorte termijnen in geval van versnelde procedure).

Voor zover het de tweede bestreden beslissing betreft, moet het beroep daarentegen worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 2 van voormelde Vreemdelingenwet. Dit annulatieberoep, dat in beginsel niet van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/78 tot 39/85 van dezelfde wet, alsook door de artikelen 31 tot 50 van het Procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV), die meer bepaald een annulatieprocedure en een procedure in administratief kort geding regelen, op hun beurt gepaard gaand met bijzondere modaliteiten en termijnen (verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, eventuele indiening van een synthesesamenvatting, toepasselijke termijnen in geval

van administratief kort geding, modaliteiten van voortzetting van de procedure na administratief kort geding, bijzondere procedures bepaald in het PR RvV).

Er dient te worden vastgesteld dat door de totaal verschillende aard van de geïmplementeerde contentieux en door de specifieke gevolgen, modaliteiten en termijnen die hiermee gepaard gaan, de combinatie van deze twee procedures in één en hetzelfde beroep niet verenigbaar is met een goede rechtsbedeling, maar daarentegen de snelle instaatstelling van de dossiers, de duidelijkheid van de te voeren debatten en de behandeling van de zaken binnen de wettelijk opgelegde termijnen schaadt, aangezien de bijzonderheden die aan elk van beide procedures gekoppeld zijn, op elk moment het goede verloop van de andere procedure kunnen vertragen of zelfs hinderen.

2.2.5. Anderzijds biedt een dergelijke combinatie van procedures door middel van één en hetzelfde beroep geen enkel bijzonder voordeel voor de verzoekende partij, ten opzichte van de behandeling van aparte en verschillende verzoekschriften voor elk van de bestreden beslissingen.

Artikel 39/80 van voormelde wet bepaalt immers het volgende: *“Indien een beroep tot nietigverklaring van een beslissing tot toegang of tot verblijf samenhangt met een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, heeft de behandeling van het laatstgenoemde beroep voorrang. In voorkomend geval kan de Raad evenwel in het belang van een goede rechtsbedeling beslissen dat hetzij beide beroepen samen worden behandeld en afgedaan, hetzij beslissen dat het onderzoek van het beroep tot nietigverklaring wordt opgeschort totdat een definitieve beslissing over het beroep in volle rechtsmacht is genomen.”* Met toepassing van deze bepaling zal het beroep in volle rechtsmacht in elk geval steeds bij voorrang worden behandeld en behoudt de Raad elke vrijheid om, volgens hetgeen het belang van een goede rechtsbedeling in het voorliggende geval vereist, te beslissen het onderzoek van het annulatieberoep op te schorten of dit beroep tegelijkertijd (maar niet samen) te onderzoeken.

Artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet, toepasselijk op het beroep in volle rechtsmacht, bepaalt bovendien het volgende: *“Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of terugdrijving gedwongen worden uitgevoerd.”*

Hieruit volgt dat in geval van apart ingediende verzoekschriften tegen twee beslissingen waarvan één tot het contentieux volle rechtsmacht behoort en de andere tot het annulatiecontentieux, de effectiviteit van de door de verzoekende partij ingediende beroepen en de bescherming van haar rechten tijdens de behandeling van deze beroepen, op dergelijke manier door de wet worden geregeld dat het belang van een goede rechtsbedeling niet beter zou worden gediend in geval van indiening van één verzoekschrift tegen beide bestreden beslissingen.

2.2.6. Gelet op voorgaande ontwikkelingen vertonen beide bestreden beslissingen geen enkel onderling verband van verknochtheid waardoor het belang van een goede rechtsbedeling zou gebieden ze voor de Raad te betwisten door middel van één verzoekschrift.

Rekening houdend met het voorrangsbeginsel van het beroep in volle rechtsmacht, vermeld in voornoemd artikel 39/80, moet de beslissing van “weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag”, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, als de belangrijkste van beide bestreden beslissingen worden beschouwd.

Er dient derhalve te worden besloten dat het beroep slechts ontvankelijk is voor zover het de beslissing van “weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag” genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft, en onontvankelijk moet worden verklaard voor zover het het *“bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker”* (bijlage 13quinquies), uitgereikt door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, betreft.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 57/6/2, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Verzoeker betoogt dat de twee convocaties van de MVD Malgobek ontegensprekelijk aanduiden dat men hem in zijn herkomstland tracht te vervolgen op “de oude wijze”; dat het feit dat hij reeds meerdere malen door deze instantie werd geconvoceerd aantoonde dat verzoeker als vijand van de staat wordt beschouwd.

Verzoeker stelt dat volgens de door hem bij zijn verzoekschrift gevoegde mediaverslagen duidelijk blijkt dat er een intern conflict in Ingoesjetië woedt; dat de machthebbers er met een ijzeren vuist regeren en iedereen uitschakelen waarvan er maar een schijn van vijandigheid kan ontdekt worden; dat hij als mosliminwijkeling uit Grozny een verhoogd risico als slachtoffer van repressie loopt; dat hij vreesde door de overheid te worden beschouwd als een extremistische moslimrebel en daarvoor te worden vervolgd; dat het feit dat er op heden vier convocaties worden voorgelegd aantonen dat die vrees niet ongegrond is. Verzoeker herhaalt dat hij afkomstig is uit Grozny, dat hij moslim is en onbedoeld de indruk gewekt heeft het regime vijandig te zijn en dat de staatsveiligheid hem tracht op te sporen. Verzoeker vervolgt dat hij niet akkoord gaat met de bestreden beslissing aangezien zijn verhaal immers afdoende wordt bevestigd door het verslag van de vergadering van het arbeidscomité en dat de feiten die hem overkomen zijn tijdens de betoging bevestigd worden door de door hem neergelegde verklaringen van drie medebetogers.

Verzoeker legt nog een aantal mediaberichten neer over Ingoesjetië (stuk 2) alsook een rapport van de mensenrechtencommissie van de Verenigde Naties van november 2009 (stuk 3).

3.2. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een meervoudige asielaanvraag niet in overweging te nemen indien door de asielzoeker geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

3.3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

3.4. Uit de stukken van het administratief dossier en de in de bestreden beslissing aangehaalde verklaringen blijkt dat verzoeker zich in het kader van onderhavige asielaanvraag baseert en verder bouwt op het asielrelaas dat hij uiteenzette in zijn eerste asielaanvraag. Bij arrest nr. 59 434 van 8 april 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd ten aanzien van dit asielrelaas echter reeds geoordeeld dat hieraan geen geloof kan worden gehecht, en dit om volgende redenen:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoeker enerzijds de kern van zijn asielrelaas herhaalt, met name dat hij vreesde voor zijn leven na een incident met de lijfwachten van de president en hij nadien werd gezocht door de autoriteiten en moest onderduiken en anderzijds aanhaalt dat hij een mosliminwijkeling is uit Grozny en een verhoogd risico loopt als slachtoffer op repressie.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tijdens zijn verhoor van 2 december 2010 geen enkele melding heeft gemaakt van het feit dat er een verhoogd risico van repressie is door zijn geloof en afkomst uit Grozny (Tsjetsjenië). Deze bewering wordt post factum aangevoerd en wordt op geen enkele wijze met concrete elementen gestaafd. De algemene verwijzing naar de situatie in zijn land van herkomst en de hier aan gekoppelde bewering van verzoeker dat hij als een extremistische moslimrebel vreest te worden beschouwd en daardoor vreest vervolgd te worden acht de Raad daarom niet bewezen.

Wat betreft het beweemde incident dat verzoeker zou hebben meegemaakt met de lijfwachten van de president, dient de Raad er op te wijzen dat verzoeker in zijn uiteenzetting in zijn verzoekschrift louter zijn asielrelaas op dit punt herhaalt. Verzoeker verklaarde tijdens het gehoor van 2 december 2010 dat

de burgemeester van Malgobek op 13 april 2009 meer dan de helft van het personeel van de huisvestingsdienst had ontslagen. Tijdens een demonstratie op 14 april 2009 naar aanleiding van dit incident kwam verzoeker in aanvaring met de lijfwachten van de president en hierdoor zou hij in de problemen zijn gekomen met de autoriteiten.

Uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal beschikt over informatiebronnen waarin er verschillende incidenten in staan vernoemd omtrent diezelfde huisvestingsdienst van Malgobek, doch is er over het voormelde incident geenszins iets terug te vinden terwijl het toch over dezelfde huisvestingsdienst van Malgobek gaat. Ook aangaande de aanwezigheid van de president op 14 april 2009 in Nazran is niets terug te vinden. De Raad verwijst naar het antwoorddocument van de commissaris-generaal dat zich in het administratief dossier bevindt. Naast deze vaststelling treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar hij opmerkt dat er geen enkel objectief bewijs of begin van bewijs wordt neergelegd door verzoeker zelf met betrekking tot de beweerde ontslagen.

Wat betreft het protocol van de vergadering van het arbeidscomité dat werd neergelegd stelt de Raad vast dat dit inderdaad geen bewijs is van de door verzoeker beweerde ontslagen van het personeel van de huisvestingsdienst van Malgobek daar er geen enkele specificaties over de voormelde ontslagen op dit document terug te vinden zijn, noch enige tijdsbepaling over de datum waarop deze ontslagen zouden hebben plaatsgevonden, noch over de wijze waarop deze ontslagen zijn gebeurd, noch over het moment waarop protest werd aangevoerd.

Verzoeker brengt verder geen objectief element aan met betrekking tot de betoging die er zou zijn geweest naar aanleiding van beweerde ontslagen die zouden hebben plaatsgevonden. De stelling van verzoeker dat er dagdagelijks betogingen plaatsvinden en "de interne media de mond wordt gesnoerd" en er internationaal geen interesse is voor de situatie in Kaukasus kan uiteraard niet als een verschoningsgrond worden aangenomen ter rechtvaardiging van de zeer zwakke bewijzen en elementen die verzoeker naar voor brengt. Door te verwijzen naar een algemene toestand in zijn land van herkomst, maakt verzoeker zijn concrete problemen zeker niet aannemelijk.

De Raad ziet bovendien niet in wat de relevantie is van de verwijzing door verzoeker naar stuk 1, artikel 3, paragraaf 8, daar uit dit document geenszins kan afgeleid worden dat de interne media in Ingoesjetie "de mond wordt gesnoerd" en men niet toelaat over betogingen te berichten, maar dat na de moord op de uitgever van een internetkrant de toenmalige gehate en uiterst corrupte president afgezet werd ten gunste van Jevkoerov. De negende paragraaf vervolgt: "Die brak onmiddellijk met het beleid van zijn voorganger."

Verzoeker gaat er aan voorbij dat de bewijslast in beginsel berust bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven.

De Raad verwijst dan ook naar het volgende onderdeel van de bestreden beslissing en schaaft zich achter het oordeel van de commissaris-generaal dat stelt: "

"(...)De geraadpleegde bronnen maken wel melding van een gelijkaardige betoging in Abigu, maar deze vond plaats op 15 april 2009 en niet op 14 april 2009, zoals u verklaarde. Er werd evenmin informatie gevonden over andere betogingen op 14 april 2009 of over de aanwezigheid van de president op 14 april 2009 in het regionaal cultuurhuis in Nazran voor een gesprek met Ossetische vluchtelingen of over schermutselingen tussen betogers en lijfwachten van de president. Hierbij aansluitend dient opnieuw te worden vastgesteld dat u zelf nalaat enige objectieve informatie met betrekking tot de door u vermelde meetings of betogingen voor te leggen. (...)"

Wat betreft de verklaringen van drie medebetogers dient er te worden benadrukt dat deze verklaringen een gesolliciteerd karakter kunnen vertonen en dus eveneens niet als objectieve elementen kunnen beschouwd worden. Deze verklaringen hebben geen bewijswaarde.

Wat de verklaring van verzoeker met betrekking tot het verzamelen van objectieve bewijzen (stuk 4 bij het verzoekschrift) stelt de Raad vast dat dit stuk in een andere taal dan deze van de rechtspleging is opgesteld en niet vergezeld is van een voor eensluidende verklaarde vertaling. In toepassing van artikel 8 PR RvV beslist de Raad dit document niet in overweging te nemen. Dit wordt ter zitting medegedeeld aan de partijen.

Wat de medische attesten betreft, neergelegd in bijlage van het verzoekschrift, en het attest in het administratief dossier dat verwijst naar restverschijnselen van breuken, meent de Raad dat dit geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de verzoekende partij haar aandoening opliep is. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen aandoeningen. Desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de aandoeningen werden opgelopen (RvS 10 juni 2004, nr. 132.261; RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS10 oktober 2007, nr. 2468). De neergelegde attesten zijn geen bewijs van de aangehaalde feiten van vervolging.

Wat betreft de verklaringen van verzoeker omtrent zijn neef, met name dat hij is tussengekomen toen verzoeker tijdens de betoging op 14 april 2009 werd aangevallen door de lijfwachten van de president blijkt uit het verhoorverslag dat verzoeker verklaarde dat zijn neef niet vervolgd wordt, noch officieel in beschuldiging wordt gesteld en in Moskou leeft omwille van de algemene situatie in Ingoesjetië (verhoorverslag pagina 14). Verzoeker laat in zijn verzoekschrift dienaangaande gelden dat zijn neef ondergedoken leeft en hem werd verzocht geen verder contact op te nemen daar hij de oorzaak was van alle problemen. De bewering dat de neef van verzoeker ondergedoken leeft en hij problemen heeft door het incident met verzoeker strookt uiteraard niet met de voormelde verklaringen van verzoeker. Dit tast wederom de geloofwaardigheid aan van verzoeker en de Raad treedt de commissaris-generaal bij waar hij stelt in de bestreden beslissing:

"(...)Hierbij aansluitend is het toch ook merkwaardig dat u verklaarde dat uw neef zelf geen problemen kent sinds dit incident. Hij verblijft weliswaar in Moskou, maar dit zou vanwege de algemene toestand in Ingoesjetië zijn. Hij werd zelf niet vervolgd, zo verklaarde u (CGVS p. 14). Het is echter weinig aannemelijk dat een wijkagent, die in uniform en met zijn dienstwapen, tussenbeide kwam in een conflict tussen u en de lijfwachten van de president, hiervan geen gevolgen zou kennen, of op zijn minst om uitleg gevraagd zou worden. Toen u hierop gewezen werd, gaf u aan dat hij misschien wel problemen kende, maar dat hij alleszins niet federaal gezocht wordt, in tegenstelling tot u (CGVS p. 15).(...)"

Wat betreft de bewering van verzoeker dat zijn gezin geen problemen kent ook al leven zijn nog in hun land van herkomst omdat verzoeker zich distantieert van hen, dient toch opgemerkt te worden dat ook dit niet in overeenstemming is met wat er verklaard werd tijdens het verhoor bij de commissaris-generaal. Immers uit het verhoorverslag blijkt dat verzoeker verklaarde dat zijn echtgenote en kinderen niet mee vertrokken zijn omdat zijn kinderen nog studeerden en zijn echtgenote werkte. Verder verklaarde verzoeker dat zijn vrouw werd aangesproken op haar werk door de researchedienst en dat de wijkagent ook een paar keer langs kwam na zijn vertrek; dat hun appartement onder toezicht stond en zij wellicht gecontroleerd werden en bevestigde hij dat er convocaties werden afgeleverd. Deze eerdere verklaringen stroken niet met wat verzoeker nu beweert in zijn verzoekschrift. De door verzoeker vermelde convocaties worden niet voorgelegd.

De bestreden beslissing wijst er op dat uit de kopie van het arbeidsboekje van bevestigt dat hij tewerkgesteld was bij de huisvestingsdienst van Malgobek, maar niet bewijst dat hij ontslagen werd. Ter zitting verklaart verzoeker dat het arbeidsboekje na de betoging in beslag genomen werd, maar dat hij toch een kopie kon krijgen via zijn vrouw die de vrouw van de leidinggevend ambtenaar contacteerde. Verzoeker geeft geen verklaring waarom uit deze kopie die hij volgens zijn verklaringen bekwam na zijn ontslag niet blijkt dat hij ontslagen is.

Waar verzoeker in fine van zijn verzoekschrift aanvoert dat hij op 25 juni 2010 op de hoogte is gesteld dat hij aan hepatitis B lijdt en argumenteert dat er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst, benadrukt de Raad dat verzoeker dergelijke medische elementen in deze procedure geenszins dienstig kan aanvoeren. Verzoeker kan dergelijke medische elementen inroepen ter staving van een aanvraag een om machtiging tot verblijf op grond van het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet."

In zoverre verzoeker in het onderhavige verzoekschrift tracht de tijdens zijn eerdere asielaanvraag gedane vaststellingen te ontcrachten, ingaat op de weigeringsmotieven die ten grondslag lagen van de weigering van zijn eerdere asielaanvraag en voor deze weigeringsmotieven een verklaring tracht te bieden, hierbij onder meer verwijzende naar het feit dat zijn gezin wordt lastiggevallen door de politie omdat ze nog steeds naar hem op zoek zijn omwille van de informatie die hij heeft, dient te worden opgemerkt dat zijn betoog niet dienstig is. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoeker betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt.

3.5. Verzoeker beroept zich in het kader van onderhavige asielaanvraag blijkens de stukken van het dossier, de in de bestreden beslissing aangehaalde verklaringen en het onderhavige verzoekschrift op de volgende nieuwe elementen: zijn originele Russische paspoort, twee originele convocaties van de rechtbank van Malgobek en kopieën van twee convocaties van de MVD alsook algemene informatie over Ingoesjetië.

Ten aanzien van de bijkomende verklaringen die verzoeker aflegde en die een loutere voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, wordt in de bestreden beslissing, mede gelet op het voorgaande, met recht gemotiveerd: *“Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet (i.e. uw vrouw en kinderen die nog worden lastiggevallen omwille van u, de politie die naar jullie appartement in Malgobek komt, de oproepingen van rechtbank en MVD van Malgobek, uw vrouw die op haar werk over u wordt aangesproken door de autoriteiten, uw dochters die elders in Rusland gingen studeren, het feit dat u gezocht wordt omwille van de informatie die u hebt en de bereidheid die u toont om daarover meer te vertellen, verklaring 2de AA 20.10.2014 vragen 15, 17 & 19), moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en dat deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.”*

Met betrekking tot de nieuwe stukken die verzoeker in het kader van onderhavige asielaanvraag neerlegde wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld: *“Over de vier convocaties die u neerlegt (documenten 2-5) dient eerst en vooral opgemerkt te worden dat documenten enkel een ondersteunende werking kunnen hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Gelet op de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas in het kader van uw vorige asielaanvraag en het feit dat deze documenten louter in het verlengde liggen van dit onaannemelijk asielrelaas, kunnen deze documenten nog weinig ondersteuning bieden. Bovendien betreffen twee van deze vier documenten opnieuw een kopie en geen origineel exemplaar (documenten 4 & 5) waardoor de authenticiteit ervan niet kan nagegaan worden. Daar komt nog bij dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat gezien de wijdverspreide corruptie in uw land documenten tegen betaling gemakkelijk te verkrijgen zijn. Bijgevolg is de bewijswaarde van deze documenten bijzonder relatief. Gelet op bovenstaande vaststellingen zijn deze documenten niet van die aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas.”*

In zijn verzoekschrift onderneemt verzoeker zelfs geen poging om dit motief met betrekking tot de nieuwe documenten te weerleggen zodat dit onverminderd overeind blijft en door de Raad wordt overgenomen. Bovendien werd door de bestreden beslissing vastgesteld dat verzoekers neergelegde interne paspoort een stempel vertoont waaruit blijkt dat aan hem een internationaal paspoort werd afgeleverd in mei 2009. Deze vaststelling staat haaks op verzoekers verklaring dat hij problemen zou hebben gekend met zijn overheden waardoor de authenticiteit van de vier convocaties nog verder in het gedrang komt en de bewijskracht ervan volledig teniet wordt gedaan. Immers indien verzoeker effectief problemen zou hebben gekend met de autoriteiten van zijn land omdat hij in april 2009 geprotesteerd had tegen de ontslagen op zijn werk, hij daarbij zelfs de president had willen interpellieren en hierdoor federaal gezocht wordt, is het ondenkbaar dat diezelfde autoriteiten hem een maand later (in mei 2009) nog een internationaal reisdocument zouden uitreiken waarmee zij hem aldus de mogelijkheid zouden bieden het land zonder meer te verlaten.

Waar verzoeker benadrukt dat hij als mosliminwijkeling uit Grozny een verhoogd risico als slachtoffer van repressie loopt blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker steeds verklaard heeft geboren te zijn in Pavlodar in Kazachstan en dus oorspronkelijk van daar afkomstig te zijn. Het rapport van de mensenrechtencommissie van de Verenigde Naties en de vele mediaberichten over Ingoesjetï die verzoeker neerlegde wijzigen niets aan het voorgaande. Een verwijzing naar algemene rapporten volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Wat betreft de toepassing ten slotte van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet motiveerde de bestreden beslissing uitvoerig waarom de commissaris-generaal van oordeel is dat er actueel voor burgers in Ingoesjetï geen reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het

geval van een gewapend conflict voorhanden is. Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit blijkt dat de analyse van de commissaris-generaal onjuist of achterhaald zou zijn.

3.6. Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

Het beroep ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) van 6 november 2014 is onontvankelijk.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER